

USNESENÍ

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Jana Čížka a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., ve věci

žalobce: S., IČO: X,
sídlem X,
zastoupená advokátem Mgr. Pavlem Kandalcem, Ph.D., LL.M.,
sídlem Moravské nám. 629/4, Brno,

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**,
sídlem Masarykova 427/31, Brno,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2018, č. j. 45081/18/5300-21442-809464, o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě,

takto:

- I. Návrh na přiznání odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2018, č. j. 45081/18/5300-21442-809464, **se zamítá.**
- II. Žalobce **je povinen zaplatit** České republice – Krajskému soudu v Praze soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši **1 000 Kč**, a to na účet soudu č. 3703-8729111/0710, VS: 4339004918.

Odůvodnění:

1. Žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou dne 10. 12. 2018 se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2018, č. j. 45081/18/5300-21442-809464 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno celkem sedm dodatečných platebních výměrů Finančního úřadu pro Středočeský kraj ze dne 28. 11. 2017 (č. j. 4855507/17/2103-50522-203967, č. j. 4855541/17/2103-50522-203967, č. j. 4855561/17/2103-50522-203967, č. j. 4855578/17/2103-50522-203967, č. j. 4855585/17/2103-50522-203967, č. j. 4855602/17/2103-50522-203967, č. j. 4855622/17/2103-50522-203967), jimiž byla žalobci za zdaňovací období měsíců březen, červenec, srpen a listopad roku 2012 a březen, září a prosinec roku 2013 doměřena daň z přidané hodnoty v úhrnné výši 1 148 585 Kč a současně mu byla stanovena povinnost uhradit penále v úhrnné výši 229 716 Kč.

2. Žalobce současně navrhl, aby soud přiznal žalobě odkladný účinek. Návrh odůvodnil tím, že by pro něj okamžitý výkon rozhodnutí znamenal značnou újmu. Nepřiznání odkladného účinku by bylo nepřiměřeně tvrdé vzhledem k výši doměřené daně (včetně penále) a obratu žalobce. Zároveň se obává, že vzhledem k počtu jeho zaměstnanců by nepřiznání odkladného účinku mohlo mít rovněž negativní důsledek i v této oblasti a mohlo by dojít k propouštění. Uvedené doložil žalobce výkazem zisku a ztráty a rozvahou za rok 2017 a seznamem zaměstnanců.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí návrhu, neboť žalobce neuvedl žádné skutečnosti, z nichž by bylo možné dovodit, že byly splněny podmínky pro přiznání odkladného účinku. Žalobci byla včetně penále doměřena daňová povinnost ve výši 1 378 301 Kč. Z rozvahy k 31. 12. 2017 ovšem plyne, že obrat žalobce činil v daném účetním období 8 269 000 Kč. Nelze rovněž odhlédnout od skutečnosti, že v rozvaze vykázaná výše peněžních prostředků (položka C.IV.) ke dni 31. 12. 2017 činila 4 142 000 Kč. V této souvislosti žalovaný uvedl, že dle jeho názoru byly v soudu předložené rozvaze zřejmě zaměněny řádky 012 a 013, neboť z rozvahy ke dni 31. 12. 2016, kterou soudu sám žalovaný předložil, vyplývá, že výše peněžních prostředků (položka C.IV.) k tomuto dni byla 4 974 000 Kč. To odpovídá částce vykázané na témže řádku v rozvaze ke dni 31. 12. 2017 ovšem za minulé účetní období tj. ke dni 31. 12. 2016. Námitky, že vzhledem k výši doměřené daně a obratu žalobce by bylo nepřiznání odkladného účinku nepřiměřeně tvrdé, resp. že by v důsledku nepřiznání odkladného účinku žalobě mohlo dojít k propouštění zaměstnanců, tak v kontextu shora uvedeného nelze podle názoru žalovaného shledat důvodnými.
4. Krajský soud v Praze návrh na přiznání odkladného účinku posoudil takto:
5. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.
6. Odkladný účinek lze žalobě přiznat, pokud jsou kumulativně splněny tři předpoklady, a to že (1.) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro žalobce znamenaly újmu, (2.) tato újma je pro žalobce nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a (3.) přiznání odkladného účinku není v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Tyto tři předpoklady je nutno naplnit kumulativně, při nesplnění byť jednoho z nich nelze návrhu vyhovět. Při rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě soud neposuzuje důvodnost žaloby, ale pouze zjišťuje, zda byly osvědčeny uvedené zákonné předpoklady. Při rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě tedy nemůže jakkoliv předjímat rozhodnutí ve věci samé nebo hodnotit zákonnost napadeného rozhodnutí.
7. Tvrdit a osvědčit první z předpokladů pro přiznání odkladného účinku žalobě, tj. že výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro žalobce znamenaly újmu, je povinen žalobce, který se přiznání odkladného účinku domáhá svým návrhem; nestačí tak v návrhu toliko poukázat na možnost vzniku újmy. Vznik újmy musí být v příčinné souvislosti s výkonem napadeného rozhodnutí či jiným právním následkem plynoucím z rozhodnutí. Zároveň musí jít o následek nikoliv zanedbatelné intenzity, aby jej bylo vůbec možno označit za „nepoměrně větší újmu“ ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s.
8. Žalobce spatřuje újmu způsobenou výkonem napadeného rozhodnutí primárně v tom, že uhrazení daňových povinností, jež mu byly stanoveny, by bylo vzhledem k výši jeho obratu *nepřiměřeně tvrdé*. Takové obecné tvrzení je však zcela nekonkrétní, neboť žalobce

nikterak nevysvětlil, jakým způsobem by se výkon nebo jiné právní následky napadeného rozhodnutí měly promítnout do jeho hospodářské sféry. Úkolem soudu není za žalobce tato tvrzení domýšlet, či dokonce z vlastní iniciativy zjišťovat skutečnosti a dohledávat důkazy svědčící o tom, že by žalobci mohla jakákoliv újma vzniknout. Břemeno tvrzení a břemeno důkazní plně tíží žalobce, který se přiznání odkladného účinku domáhá. Soud proto vycházel toliko z listin předložených žalobcem.

9. Žalobce předložil soudu rozvahu a výkaz zisku a ztráty, které tvoří účetní závěrku k 31. 12. 2017. Tyto listiny však poskytují jen velmi omezený obraz o jeho hospodářských a majetkových poměrech. Z rozvahy soud zjistil, že ke konci roku 2016 činila aktiva žalobce 10 473 000 Kč. Většinu těchto aktiv tvořily krátkodobé pohledávky ve výši 5 442 000 Kč a krátkodobý finanční majetek ve výši 4 974 000 Kč. Vlastní kapitál žalobce vykázal ve výši 166 000 Kč a cizí zdroje financování tvořily dlouhodobé a krátkodobé závazky v celkové výši 10 275 000 Kč. Ke konci roku 2017 pak činila aktiva žalobce celkem 9 658 000 Kč. Pasiva tvořil vlastní kapitál ve výši -261 000 Kč a závazky ve výši 9 567 000 Kč. Z výkazu zisku a ztrát pak soud zjistil, že v roce 2017 měl žalobce čistý obrát ve výši 8 550 000 Kč (9 430 000 Kč v roce 2016) a výsledek hospodaření dosáhl záporné hodnoty: - 427 000 Kč (54 000 Kč v roce 2016). Z účetní závěrky dále plyne, že předmětem podnikání žalobce jsou specializované stavební činnosti, což odpovídá i předmětu podnikání žalobce zapsanému v obchodním rejstříku.
10. Soud souhlasí s tím, že výše doměřené daňové povinnosti je v poměru k čistému obrátu žalobce (cca. 8 500 000 Kč) a zápornému hospodářskému výsledku za rok 2017 relativně vysoká. Avšak samotná výše daňové povinnosti nemůže být bez dalšího důvodem pro přiznání odkladného účinku, neboť i daňový subjekt dosahující relativně nízkého obrátu může mít majetek dostačující k úhradě takové daňové povinnosti, aniž by tím zároveň byla ohrožena jeho budoucí podnikatelská činnost. V tomto ohledu však žalobce neuvedl žádná tvrzení, jimiž by blíže popsal svoji majetkovou situaci, a neunesl tedy břemeno tvrzení ani břemeno důkazní.
11. Přitom nelze opomenout skutečnost, že žalobce vykazuje v účetní rozvaze k 31. 12. 2017 (položka C.III. - řádek 012) krátkodobý finanční majetek ve výši přesahující čtyři miliony korun. Soud ověřil nahlédnutím do sbírky listin obchodního rejstříku, že obdobné částky žalobce v této položce vykazoval i v účetních závěrkách za předchozí roky. (Soud poznamenává, že domněnka žalovaného, že v rozvaze ke dni 31. 12. 2017 na tomto řádku byly zřejmě chybně vykázány peněžní prostředky, které mají být vykazovány na řádku 013 pod položkou C.IV., není ničím podložena. Na rozdíl od žalovaným přeložené rozvahy ke dni 31. 12. 2016, o jejímž původu ovšem nic konkrétního žalovaný neuvedl, je v rozvaze ke dni 31. 12. 2016 uložené ve sbírce listin předmětná částka vykázána na řádku 012 pod položkou C.III., tj. jako krátkodobý finanční majetek, což odpovídá i částkám vykazaným v této položce v rozvaze ke dni 31. 12. 2017.) Jako krátkodobý finanční majetek jsou vykazovány cenné papíry a podíly se splatností (určené k držení) do 1 roku. Pokud tedy žalobce (bez bližšího vysvětlení) v účetních rozvahách dlouhodobě vykazuje vlastnictví takových finančních aktiv ve výši přesahující 4 000 000 Kč, svědčí to spíše o tom, že zřejmě disponuje relativně likvidním majetkem, po jehož zpeněžení by doměřená daň mohla být uhrazena.
12. Předložená rozvaha však zároveň vypovídá i o tom, že se žalobce ke dni 31. 12. 2017 nacházel ve špatné majetkové situaci, která by mohla nasvědčovat existenci úpadku ve formě předlužení [§ 3 odst. 3 zákona č. 82/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů]. Žalobce totiž v tomto účetním období

vykázal záporný vlastní kapitál (- 261 000 Kč) tvořený především negativním výsledkem hospodaření za toto zdaňovací období (- 427 000 Kč) a dále agregovanou ztrátou z minulých let (- 54 000 Kč). Jak je patrné z výsledovky, tato agregovaná ztráta pochází již z let předcházejících roku 2016, přičemž v roce 2016 došlo pouze k jejímu snížení. Souhrn závazků žalobce tak již ke konci roku 2017 převyšoval hodnotu jeho majetku zaznamenaného v rozvaze. Žalobce nepředložil přílohu k účetní závěrce, která by případně vysvětlovala, zda výsledky roku 2017 již zachycují vydané dodatečné platební výměry potvrzené napadenými rozhodnutími. Nicméně z výše daňové povinnosti zachycené ve výsledovce (řádek 27) je zjevné, že tomu tak není, neboť je zde uvedena částka 50 000 Kč za rok 2017, resp. 88 000 Kč za předchozí účetní období, což znamená, že doměřená daň z přidané hodnoty zde nemůže být zahrnuta.

13. Soud s ohledem na shora uvedené nezpochybňuje, že žalobcova hospodářská situace je nepříznivá a uhrazení doměřené daně by mohlo vést k prohloubení hospodářské ztráty nebo až k ukončení jeho podnikatelské činnosti a následné likvidaci. Z předložených podkladů však plyne, že i s ohledem na akumulaci předešlých ztrát se v tomto nepříznivém stavu nachází dlouhodobě a nezávisle na vydání napadeného rozhodnutí a dodatečných platebních výměrů v roce 2017, přičemž jeho situace se v roce 2017 zhoršila, aniž by bylo možné tento propad (bez bližšího vysvětlení) považovat za následek vyvolaný napadeným rozhodnutím. Újma žalobce vznikající v příčinné souvislosti s napadenými rozhodnutími tedy nebyla v dané věci řádně osvědčena. Namítaná nepřiměřenost výše daňové povinnosti navíc ani nepředstavuje újmu, která by byla následkem napadeného rozhodnutí. Tím není ani případná neschopnost splnit dobrovolně daňovou povinnost, která je v tomto soudním řízení předmětem přezkumu, neboť byla rozhodnou měrou vyvolána již dřívějším stavem hospodaření žalobce. Výkon rozhodnutí daňových orgánů sice může negativní následky urychlit, nelze však říci, že by je způsobil. Žalobce přitom nepřesvědčil soud o opaku, neboť ve svém návrhu na přiznání odkladného účinku neuvedl žádná podložená tvrzení, z nichž by bylo patrné, proč by mu teprve **v příčinné souvislosti** s výkonem nebo jinými následky napadeného rozhodnutí a dodatečných platebních výměrů měla vzniknout hospodářská újma, ať již v podobě nenahraditelné hospodářské ztráty nebo v horším případě i úpadku a ukončení podnikatelské činnosti.
14. Pokud jde o tvrzení žalobce, že nepřiznání odkladného účinku mohlo ohrozit postavení jeho zaměstnanců a v krajním případě mohlo vést k jejich propuštění, je třeba rovněž konstatovat, že se jedná toliko o nekonkrétní a ničím nepodložené tvrzení. Z předloženého seznamu zaměstnanců plyne pouze to, že žalobce ke dni 31. 10. 2018 zaměstnával celkem devět zaměstnanců. Z výkazu zisku a ztrát je pak patrné, že v roce 2017 vynaložil na mzdové prostředky částku mírně přesahující doměřenou daňovou povinnost. I kdyby však žalobce v důsledku úhrady daně ztratil prostředky na výplatu mezd zaměstnancům, případně by byl nucen ukončit pracovní poměr s některými (nebo všemi) zaměstnanci, nikterak neupřesnil, jaká újma by mu tím měla vzniknout. Ztráta zaměstnání totiž tíží v prvé řadě samotné zaměstnance, byť i v tomto ohledu se lze domnívat, že při současném akutním nedostatku pracovních sil, zvláště v technických oborech a ve stavebnictví, by zřejmě žalobcovi zaměstnanci neměli mít problém s nalezením jiného zaměstnání. Ve vztahu k vlastní personální a hospodářské situaci (např. schopnosti plnit již získané zakázky apod.) však žalobce ani nenaznačil, jaké důsledky by mohlo mít propouštění zaměstnanců, jehož se obává.

15. Lze tak uzavřít, že nebyla splněna již první podmínka pro přiznání odkladného účinku plynoucí z § 73 odst. 2 s. ř. s. Soud se proto nezabýval splněním dalších dvou podmínek a návrh na přiznání odkladného účinku žalobě zamítl.
16. Druhým výrokem uložil soud žalobci zaplatit soudní poplatek za podání návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě. Judikatura dovodila (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012-32), že na vznik povinnosti zaplatit soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku je třeba analogicky vztáhnout právní úpravu poplatkové povinnosti za návrh na vydání předběžného opatření. Z § 4 odst. 1 písm. h) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“) přitom plyne, že povinnost zaplatit soudní poplatek za podání návrhu na vydání předběžného opatření vzniká dnem právní moci rozhodnutí, jímž bylo o návrhu rozhodnuto a v němž byla navrhovateli uložena povinnost soudní poplatek zaplatit. Soud žalobci vyměřil soudní poplatek ve výši 1 000 Kč za podání návrhu na přiznání odkladného účinku podle položky 20 Sazebníku, který je přílohou zákona o soudních poplatcích.

Poučení :

Proti tomuto usnesení není kasační stížnost přípustná [§ 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s].

Praha 4. ledna 2019

Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu